

I

Polnoc. Ležím nahá v obrovskej posteli, cezo mňa je prehodená ruka. Volá sa John? Josh? Bude to niečo také... Pomaly odfukuje po výkone, ktorý nebol taký skvelý, ako som očakávala. A ako som si práve dnes zaslúžila.

Tretia vydaná kniha za tento rok. Štrnásť v poradí. A konečne sa o mňa začali zaujímať aj médiá. Vydavateľ vo mne vidí zlatú hus, ktorá mu pravidelne znáša cenné vajcia, zatiaľ čo sama si užívam akurát zvyšky ošklbaného peria. Na dnešnom krste mojej knihy sa tak doširoka usmieval, až som sa bála, že ma od radosti zje. Lenže z čoho by potom deťom platil školu?

„Odchádzaš?“ zamrmle, keď sa postavím z postele a hľadám na zemi šaty.

„Áno, ráno mám prácu.“

„Mohla si zostať na noc...“ A už zase spí.

Oblečiem si spodnú bielizeň a šaty, do ruky chytím pančuchy. Vytratím sa z obrovskej spálne tohto Johna, Josha alebo koho. Chlapcom z marketingu sa v tejto dobe asi darí. Alebo pracuje v manažmente? Ktovie. Nezáležalo na tom pred hodinou, nezáleží na tom ani teraz.

Byt je veľký. Luxusne zariadený. Vysoké stropy, nízke očakávania od intelektu žien, ktoré si sem vodi. Cez presklenú stenu dopadá dnu jasné svetlo mesiaca v splne, inak je všade tma. A ticho. Moje kroky tlmí mäkký koberec, do ktorého sa mi príjemne zabárajú bosé nohy. Prstami prechádzam po stu-

dených bielych stenách, hladkám ich, až mi na končekoch zostane jemný biely poprašok.

Vojdem do veľkého šatníka s desiatkami oblekov na mieru a ručne šitých topánok. Prehľadám niekoľko zásuviek a skriň. Neodhalí ma, počujem, ako chrápe. Zľahka zatlačím do jednej zo zásuviek po mojom boku, a keď sa otvorí, uvidím zbierku drahých hodínok. Jedny si navlečiem na zápästie a sledujem, ako sa v odraze mesiaca krásne ligocú. Poznám tieto typy mužov – drahé doplnky, lacné reči.

Prejdem do kuchyne a z košíka na ovocie si vezmem jablko. Vysadnem na studenú mramorovú kuchynskú linku, a kým žujem, zbežne prebehnem otvorené listy, ktoré som našla na stole. Na výpise z účtu sa vyníma pekné niekoľkociferné číslo, ale keď vidím, za aké hlúposti míňa peniaze, vrátim list späť k ostatným. Ohryzok hodím do koša a oblížem zopár čistých lyžičiek a nožov.

V obývačke je na policičke uložených niekoľko zaprášených kníh. Prezriem si názvy na obálkach, samé hlúposti. Zato plochá obrazovka televízora je obrovská. Ts, ts, ts... Ak by som tu niekde videla diaľkové ovládanie, skryla by som ho. Alebo aspoň vybrala batérie. Zvalím sa do pohodlného dizajnového kresla a navlečiem si pančuchy.

Chvíľu tam len tak sedím a sledujem výhľad na centrum mesta cez presklenú stenu. Vidím vrchol Big Benu aj Tower Bridge. Zdravia ma ako starí známi. *Možno dnes ešte prídem.* Do tichého bytu sa ozýva tikot nástenných hodín. Každé posunutie sekundovej ručičky mi pripadá ako výsmech.

Zo zeme zdvihnem kabelku, ktorú som pri náhlení sa do spálne odhodila. Prehodím si na seba kabát, obujem lodičky a poberám sa na odchod. Na stene pri vchodových dverách visí univerzitný diplom a niekoľko fotiek. Na jednej z nich pózuje na slnečnej pláži, na ďalšej stojí na horskom svahu. Mož-

no je to celkom zaujímavý chlapík. Ale nie je pre mňa. A hlavne ja nie som pre neho.

Pred odchodom na neho pozriem cez škáru dverí. Leží na chrbte, ústa otvorené dokorán. Spí. Vyjdem z bytu a silne tresnem dverami. Počujem, ako fotky zo steny dopadli na zem.

V Londýne to na takú pokročilú hodinu celkom žije. Je niečo po jednej v noci, z miestnych barov skôr vypadávajú, ako vychádzajú mladí študenti a všetci, ktorí chcú cez víkend trochu vypnúť hlavu. Aké to asi je? Prechádzam cez známe ulice, po ktorých sa často motám. Neponáhľam sa. Nie je kam.

Postavím sa na okraj chodníka a sledujem, kedy sa červený panáčik na semafore pre chodcov zmení na zeleného. Stojím tu celkom sama. Cesty sú prázdne, nevidieť žiadne autá ani doubledeckery. Napriek tomu čakám. Z diaľky za sebou počujem približujúci sa smiech a krik. Skupinka asi desiatich mladých ľudí sa postaví vedľa mňa. Zabávajú sa, prehýbajú sa od smiechu. Určite sú opití alebo nafajčení. Síce necítim ani alkohol, ani trávu, ale kto by sa takto neskoro v noci tak bavil? A okrem toho, hoci dnes nie je Halloween, všetci majú na sebe akési masky. Jeden z nich je oblečený ako pirát, ďalší ako Dracula a nejaké dievča má na sebe masku Catwoman.

Pozrú sa doprava, doľava a potom rýchlo prebehnú cez ulicu aj napriek tomu, že na semafore pre chodcov svieti červená. Vždy, keď vidím takýchto ľudí, vravím si, čo tak robia so všetkým tým extra nazbieraným časom. O dve sekundy naskočí na semafore zelená. Pokojným krokom prejdem cez cestu.

Vchádzam do obytnej oblasti, kde sa nachádza aj môj apartmán. Pekná časť Londýna, veľa zelene. V noci tu vládne pokoj, medzi budovami sa ozývajú len kroky mojich lodičiek na betónovom chodníku. Okolo mňa prejde tmavovlasý

chalan s tetovaním na krku a s tunelom v ľavom uchu. Často sa vracia domov neskoro v noci. S priateľkou chovajú ktoréhosi z tých drahých papagájov, čo sa vedia naučiť rozprávať. Z jednej z budov vyjde ryšavá, nakrátko ostrihaná žena. Býva na treťom poschodí v dome oproti môjmu bytu. Rada varí neskoro v noci. Starý pán z druhého poschodia venčí na trávniku svojho pudlíka, má zdravotné problémy. Pudlík, nie ten pán. Chodí s ním von trikrát za noc – o jedenástej, o druhej a o piatej. Potom sa strieda s manželkou. Ja ich všetkých poznám. Oni mňa nie.

Keď prichádzam domov, je pár minút po druhej hodine v noci. V tomto byte bývam už niekoľko rokov, ale nemám veľa nábytku. Na stenách sú zavesené obrazy miest, kam by som chcela cestovať, a vlastným slušnú zbierku kníh. Inak je byt zariadený minimalisticky. Nemám rada všetky tie hlúposti, na ktoré len sadá prach.

Vojdem do veľkej pracovne, kde tvorím nápady, ktoré mi toto moje miestečko financujú. Aj keď niekedy mám pomocníkov. Z kabelky vyberiem niekoľko nových listov od fanúšikov a stalkerov. Hranica medzi nimi je taká tenká, že ťažko rozoznávam, čo je milé a čo úchylné.

Taký Lee mi často zaplatí nájom. A Gary posiela kvety každý utorok. Len čo s tým, keď kvety nemám rada a nájom platiť musím? Čo je potom milé a čo je cez čiaru?

Pristúpim k oknu, ktoré sa tiahne od stropu až po zem, a opriem sa o kreslo, v ktorom si rada čítam. Z môjho bytu je úžasný výhľad na Londýn. Kvôli nemu som si ho vybrala. Všetko vidím ako na dlani. Tmavú oblohu osvetľuje farebná žiara London Eye. Dozerá na Big Ben, ktorého zvony za pokojných nocí doliehajú cez tú diaľku až ku mne. Mesto sa pomaly ukladá k spánku. Svetlá postupne miznú. A ja vidím všetko.

Manželia žijúci v budove oproti na druhom poschodí chodia spať skoro, v ich byte sa zhasne okolo desiatej večer. Učiteľka jogy zo štvrtého ide do postele o jednej. Pred spaním cvičí nahá v svojej spálni. O byt vyššie odchádza žena každý druhý týždeň o pol dvanástej večer do práce a len pár minút po nej prichádza mužova milenka. Domov ju vyprevadí okolo druhej v noci. Každý piatok sa v noci na siedmom poschodí pootvorí okno, vylezie z neho mladá dievčina a po požiaranom schodisku utečie von. Celkom ako ja kedysi. Obdivujem ju. Zvláda to aj v lodičkách.

Na vzdialenejšie budovy mám ďalekohľad. Žena na piatom poschodí sleduje každý večer sitcomy, chlapík v byte nad ňou porno. Vedľa neho býva mladý chalan, ktorý často fajčí trávu a do noci hráva videohry. A pod ním zas žena chová niekoľko mačiek a maľuje akrylovými farbami na plátne celú noc až do svitania.

Zoologické záhrady z celého sveta vítajú zvedavcov, ktorí chcú vidieť exotické zvieratá. Lepia nosy na sklo, prestrkujú ruky cez mreže. A keď sa im to zamáli, navštívia nejakú rezerváciu, prípadne sa vydajú do divokej prírody. Vezmú si umelohmotnú fľašu s vodou, batoh, nechutne veľké topánky a ďalekohľad, prikrčia sa v dostatočnej vzdialenosti a vyčkávajú. Chcú vidieť zvieratá v ich prirodzenom prostredí. Sú zvedaví, čo robia, keď si myslia, že sa na ne nikto nepozera. To je presne to, čo sa deje so všetkými ľuďmi za zavretými dverami ich domovov. V svojom prirodzenom prostredí odkladajú masky a správajú sa tak, akí naozaj sú. Viem to. Vidím ich. Hlavne v noci.

Postupne všetci zhasínajú. Odchádzajú do sveta, v ktorom pre mňa nie je miesto. Svieta posledných zopár svetiel, inak je v celom okolí tma a vládne ticho.

Zvalím sa na pohovku, stiahnem si pančuchy, vyzlečiem šaty a zapnem televíziu. Jedinú spoločnosť mi robia veľký ký-

beľ čokoládovej zmrzliny a notebook. Len pár hodín po krste mojej novej knihy na internete pribudli fotky z akcie. Všetky si ich prezriem. Vyzerám milo, rozkošne. Presne takú ma chcú médiá aj vydavateľ. Je to hra, ktorá ma baví. Cez deň.

Tri hodiny v noci. Zvažujem, či dnes ešte niekam vyrazím. *Čakáš ma? Chýbam ti?* V telke bežia sitcomy, ktoré som videla už asi miliónkrát. Na notebooku sa prekliknem z webstránky s fotkami z krstu a zapínam online pouličné kamery.

Pouličné kamery sú úžasná vecička, ktorú som objavila počas dlhých nocí strávených na internete. Otvorím si jednu z najobľúbenejších stránok a mám celý svet pred sebou. Priamy prenos z miest, ako sú Paríž, Madrid, Praha, San Francisco... Celý svet je online. Nadosah.

Prejdem niekoľko svojich obľúbených miest. Ako zvyčajne začínam v Los Angeles, kde je ešte horúci slnečný deň. Na počasi v L. A. by som si vedela zvyknúť... Potom navštívim New York, mesto, ktoré nikdy nespí. *Ani nevieš, ako by sme sa k sebe hodili.* Prebehnem zopár bielych karibských pláží. A nakoniec sa vraciam domov – do Londýna. Mesto je na kamerách takmer prázdne. Až na *neho*.

Sedí tam každú noc už niekoľko mesiacov a sleduje mesto. Na kopci Primrose Hill. S preloženými nohami, kapučňou na hlave. Kamera visí za jeho chrbtom smerom k centru, nikdy mu nevidím do tváre. Je tam vždy okolo tretej až štvrtej v noci. A ja ho sledujem zakaždým, keď nie som vonku.

Púta moju pozornosť, vyvoláva vo mne zvedavosť. Keď na *neho* pozerám, mám v žalúdku zvláštny pocit. Je tak ďaleko a zároveň blízko. Sedí tam niekde, hľadá na spiacie mesto. Je to, akoby sme noc prežívali spolu, aj keď sme každý sám.

Ako veľmi je cudzí človek cudzí? Kedy ho môžeme začať volať blízkym? Čo zmenší vzdialenosť a prekročí hranicu? Keď poznáme jeho tvár? Jeho meno? Jeho sny? Alebo jeho strach?

Pol štvrtej. Míňa sa mi zmrzlina. Vonku sa spustí jemný dážď. To je jasný signál, že dnes zostávam doma. *Prídem zajtra, mám plány.* Pristúpim ku knižnici a vyberiem z nej knihu. Bežní ľudia by proste išli spať. Ja nie. Prečo?

Pretože som za viac ako dvadsať rokov ani raz nespala.

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ
INSOMNIA

Druhé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2022

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 584

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová

Technická redaktorka Jana Urbanová

Jazyková redakcia Martina Šebeková

Grafická úprava a sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA